

Arrest

nr. 279 805 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat E. RUCHAT
Montoyerstraat 24/4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 18 januari 2022 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van feitelijke partner van de heer M. H., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 12 juli 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 juli 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d' lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2022 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

Geboortedatum: (...) 1972

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vermeende feitelijke partner, zijnde H. (...) M. (...) (RR. (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 1 van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 47/1,1" stelt dat: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° (...)'"

Artikel 47/3, §1, schrijft op zijn beurt voor dat: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1', moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. "

Ter staving van de deugdelijk bewezen duurzame relatie legt betrokkene volgende bewijsstukken voor:

- *foto's waarop betrokkene en de referentiepersoon zijn afgebeeld: dd. 3.08.2021 (x2), 9.08.2021 en 3 ongedateerde foto's.*
- *Telefoonhistoriek van betrokkene via Verizon waarop weergegeven staat dat betrokkene dd. 3.10.2021, 19.10.2021 en 26.11.2021 naar een bestemming in Nederland heeft gebeld.*
- *Telefoonhistoriek van betrokkene dd. 3.10.2021 (voorzien van handgeschreven commentaat 'conversation using Line') met gesprekspartner M.*
- *Chatgesprek zonder datum met gesprekspartner M.*
- *Chatgesprek via Facebook Messenger dd. 19.08.2020 en dd. 17.09.2020 met gesprekspartner M. H.*
- *Chatgesprek dd. 01.07.2020 (voorzien van handgeschreven commentaar (conversation using Viber) met gesprekspartner M. M.*
- *Passenger Locator form van betrokkene en referentiepersoon dd. 4.03.2022 met bijhorende boarding passes.*
- *rekeninguittreksel van betrokkene dd. 4 maart waarop de transactie 'airport inn manchester1 wordt weergegeven.*

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde foto's niet kan worden opgemaakt in welke context en bij welke aangelegenheid ze zijn genomen. Het zijn momentopnames waardoor deze stukken geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien we zouden aannemen dat zowel de gedateerde als de ongedateerde foto's tezamen weldegelijk een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's zou kunnen blijken dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Dat betrokkenen elkaar kennen wordt niet betwist, doch elkaar louter kennende is geen afdoende bewijs dat betrokkenen ook een affectieve duurzame relatie met elkaar onderhouden.

De voorgelegde chat- en telefoonhistorieken doen geen afbreuk aan die vaststelling. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de gesprekken plaatsvonden met een persoon genaamd M. H., M. of M. M.. Er kan uit deze beschrijvingen niet worden afgeleid dat deze benamingen betrekking hebben op de referentiepersoon. Evenmin kan uit het feit dat betrokkene in oktober 2021 en november 2021 naar een bestemming in Nederland heeft gebeld, worden opgemaakt dat deze telefoongesprekken gericht waren naar de referentiepersoon. Niets sluit uit dat betrokkene deze gesprekken had met een ander persoon. Zodoende kunnen we deze chat- en telefoonhistorieken niet in aanmerking nemen bij het aftoetsen van de vermeende duurzame relatie met de referentiepersoon.

Evenmin doen de voorgelegde passenger locator form's en het rekeninguittreksel afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Kortom, op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 18.01.2022 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg wordt haar het verblijfsrecht geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er betrokkenes aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt haar aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene aan haar dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is. Is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 47/1, 1°, 47/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"4.1.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

De verzoekster wenst vooreerst te verwijzen naar artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet:

“Art. 47/1. [1] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Daarbij wenst hij ook te verwijzen naar artikel 47/3 Vw:

‘Art. 47/3. [1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. (...).”

Verzoekster dient in de bestreden beslissing vast te stellen dat verwerende partij zich niet gehouden heeft aan de hierboven aangehaalde bepalingen uit de Vreemdelingenwet.

44.

Verzoekster heeft verschillende bewijsstukken voorgelegd waaruit het duurzame karakter van zijn relatie met zijn Nederlandse partner blijkt.

44.1.

Vooreerst is artikel 47/3 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet duidelijk: "het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen."

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de neergelegde foto's enkel een bewijs zijn van momentopnames, doch dat hieruit geen blijk zou gegeven worden van een duurzame relatie.

Het is voor verzoekster uiteraard onmogelijk om van elk moment tijdens hun relatie foto's voor te leggen. Ook de bewijzen van de chatgesprekken en telefoongesprekken tonen het duurzaam karakter aan van deze relatie.

Daarnaast toont verzoekster middels de vliegtuigtickets dat zij niet louter virtueel met elkaar in contact staan.

44.1.2.

Desondanks dat verzoekende partij verschillende documenten neerlegt in het kader van zijn aanvraag ter staving van zijn duurzame relatie, motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit onvoldoende bewezen wordt.

Zij motiveert dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie.

Uit de bewoordingen van artikel 47/3 Vw, blijkt dat de duurzame relatie met elk passend middel kan bewezen worden en dat bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Dat door te motiveren in de bestreden beslissing dat verzoekster ook dient aan te tonen dat er sprake is van een duurzame affectieve relatie, voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende voorwaarde toe aan de wet, die niet worden voorzien door artikel 47/3 Vw.

Volgens artikel 47/3 Vw kan elk passend middel worden voorgelegd om het duurzame karakter van de relatie te beoordelen, zoals verzoekster deed, met foto's, historiek van telefoongesprekken, chatgesprekken en een passenger locator form, en rekeningtuittrekels.

Door die bijkomende 'voorwaarden' op te noemen in de bestreden beslissing, voegt de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende voorwaarden toe aan de wet, die deze niet voorziet.

Zeker gezien artikel 47/3 Vw ook stelt dat er rekening moet gehouden worden met de intensiteit, stabiliteit en duurzaamheid van de relatie.

Dat uit de reeds neergelegde bewijsstukken, wel degelijk aangetoond kan worden dat er hier sprake is van een duurzame relatie.

Dat uit het geheel van documenten wel degelijk dient te worden besloten dat het duurzame karakter van hun relatie werd aangetoond.

4.4.1.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont zich niet redelijk en schendt artikel 47/3 Vw in die zin dat indien de duurzame relatie met elk passend middel bewezen kan worden, deze middelen ook grondig moeten onderzocht worden of moet worden aangetoond waarom deze niet in aanmerking worden genomen ter bewijs van een duurzame relatie.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel dringt zich op.

4.5

Artikel 47/13 Vw luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt onvoldoende rekening houdt met dit gezins- en familielevens.

Het eenvoudigweg vermelden dat het gezinsleven niet afdoende aangetoond werd en het dus ook geen rekening mee kan worden gehouden, volstaat niet. Het is immers niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken het gezinsleven niet erkent, dat ze niet bestaat, en dat er dus geen rekening mee dient te worden gehouden.

4.6

Eindbesluit

Verzoekster heeft wel degelijk de nodige stavingsstukken toegevoegd aan haar aanvraag gezinshereniging met haar feitelijke partner die Unieburger is.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de neergelegde bewijsstukken en niet kijkt naar de documenten in zijn geheel. Zij voegt bijkomende voorwaarden toe aan artikel 47/3.

Dat uit het geheel van neergelegde documenten wel degelijk blijkt dat er sprake is van een duurzame relatie met de feitelijke partner van de verzoekster.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zij zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Voor wat betreft de weigering van het verblijfsrecht, verwijst de gemachtigde naar de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de vreemdelingenwet om te concluderen dat verzoekster niet aantoonde aan de wettelijke voorwaarden te voldoen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De gemachtigde motiveert meer bepaald dat verzoekster niet het bewijs van een duurzame partnerrelatie levert. Voor wat betreft de bevelscomponent, verwijst de gemachtigde naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet om te stellen dat het legaal verblijf van verzoekster reeds is verstreken. Dit wordt niet betwist.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet weerhouden.

Verzoekster voert tevens de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de bevoegde overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De eventuele schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan tevens de schending aanvoert en de bestreden beslissing op grond van deze bepalingen is genomen. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° (...).”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. (...).”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voren dat de vreemdeling, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan gemachtigde toe om na te gaan of de vreemdeling gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, §1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster onvoldoende bewijst een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze stelt dat zij weldegelijk verschillende bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit het duurzaam karakter van de relatie blijkt. In feite geeft verzoekster aan het louter niet eens te zijn met de beoordeling van verweerder aangaande de duurzaamheid van de relatie, doch hiermee stuurt zij aan op een nieuw inhoudelijk onderzoek van haar verblijfsaanvraag. Dergelijke uiteenzettingen betreffen dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissing maar wel de opportuniteit ervan, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De Raad treedt op als rechter in hoger beroep en kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag gezinshereniging.

Door louter opnieuw naar de voorgelegde bewijsstukken te verwijzen, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van deze bewijsstukken ervan door de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het is aan verzoekster om met concrete argumenten de beoordeling van de stukken in de bestreden beslissing te weerleggen. Hoewel de bewijsvoering inderdaad vrij is en de duurzaamheid van de relatie

dus met elk passend middel mag worden bewezen, beschikt de gemachtigde nog steeds over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de bewijsstukken. De Raad mag hierop bovendien enkel een marginale wettigheidstoets uitvoeren.

Waar verzoekster verder stelt dat de gemachtigde aan artikel 47/3 van de vreemdelingenwet een voorwaarde toevoegt door te vereisen dat de relatie affectief dient te zijn, kan ze niet worden gevolgd. Er dient wel degelijk aangetoond te worden dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen haar en haar partner (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, §1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie. Voorts kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij, gelet op de gegevens die hem werden voorgelegd, bij zijn beoordeling van het bewijs van de duurzaamheid van de relatie een grote nadruk legt op de intensiteit ervan.

Verder kan uit artikel 47/3 van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat een element dat als bewijs van een duurzame relatie werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift preciseert verzoekster waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar feitelijke partner zou moeten toekennen.

Verzoekster slaagt er dus niet in aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de zorgvuldigheids- of redelijkheidsplicht heeft miskend.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van artikel “47/13” van de vreemdelingenwet. De Raad veronderstelt dat het hier om een materiële vergissing gaat en verzoekster eigenlijk de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster houdt voor dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, blijkt uit de bestreden beslissing en de voorgaande bespreking dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de vereiste van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling vereist immers rekening te houden met het gezinsleven van de vreemdeling, voor zover van een beschermenswaardig gezinsleven sprake is. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat het duurzame karakter van de feitelijke relatie niet afdoende is aangetoond waardoor het gezinsleven van betrokkene evenmin een beletsel kan vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij om zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en de betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De Raad stelt dus vast dat de gemachtigde in eerste instantie het bestaan van een duurzame feitelijke relatie niet bewezen acht, waardoor er dus ook geen rekening mee moet worden gehouden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig is. De gemachtigde heeft echter nog verder gemotiveerd dat, in de hypothese dat het bestaan van een duurzaam gezinsleven toch moet worden aanvaard, het gezinsleven op een zodanige manier kan worden georganiseerd dat zij samen elders legaal kunnen verblijven. Deze motieven worden door verzoekster niet weerlegd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan aldus niet worden weerhouden.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN